Z toho se podává, že ani zák. č. 333/20, ani ve shodě s ním vl. nař. č. 106/31 Sb. stranám na poskytnutí státního příspěvku podle §§ 2 a 3 nedává právního nároku, a že rozhodnutí o žádosti za takový příspěvek nelze považovati za rozhodnutí o subjektivním právu žadatelů, jehož ochrany by se st-lé mohli podle § 2 zák. o ss s úspěchem před nss-em domáhati. (Srov. nál. Boh. A 11.296/34.)

Nepřísluší-li však stranám na poskytnutí státního příspěvku podle těchto předpisů právní nárok, je pak také zcela nerozhodno, zda a jakým způsobem úřad odepření poskytnouti příspěvek odůvodnil a zda konal šetření o podmínkách žádosti st-lů. Za tohoto stavu věci je také nerozhodno, zda přihlášky st-lů byly pojaty do soupisu k účelům mezinárodního jednání o náhradu a zda jednání to potkalo se s výsledkem či nikoliv.

Pokud zástupce stížností při veřejném ústním líčení, prováděje jejich písemné vývody, dovozoval sporný nárok ze smlouvy haagské a pařížské z r. 1930, sluší k tomu poukázati ke konstantní judikatuře nss-u, podle které mezinárodní smlouvy upravují jen právní poměry mezi smluvními státy nezakládajíce přímo práva a povinnosti jednotlivých státních občanů a uvnitř státu stávají se účinnými teprve vydáním předpisů vnitrostátních podle platného právního řádu (Boh. A 5772/26, 6018/26 a 7259/28).

Pokud stížnost podaná Antonií F. uplatňuje nezákonnost proto, že žal. komise již dříve přiznala st-lce částku 120.000 Kč, že rozhodnutí to stalo se pravoplatným a st-lka nabyla již práva na vyplacení částky té, a nemohlo proto rozhodnutí to bez souhlasu st-lky býti nař. rozhodnutím odvoláno, neuvádí konkrétních dat tohoto rozhodnutí, nelze tudíž — také se zřetelem k tomu, že správní spisy pro toto tvrzení stížnosti podkladu neposkytují a že žal. úřad v odvodním spise prohlásil, že shora uvedená námitka neodpovídá skutečnosti, což právním zástupcem st-lky v replice na odvodní spis při veřejném ústním líčení popřeno nebylo, — námitku tuto považovati za dostatečně konkretisovanou po rozumu § 18 zák. o ss, a nemohl k ní proto nss přihlédnouti.

Č. 11.310.

Tiskové právo: * Prodej tiskopisů na ulicích (t. zv. kolportáž) je podle odst. 1 § 23 tisk. zák. č. 6/1863 ř. z. bezvýjimečně zakázán (před účinností zák. č. 126/1933 Sb.).

(Nález ze dne 26. května 1934 č. 9321.)

Věc: Antonín Sch. v L. proti zemskému úřadu v Praze o pouliční prodej časopisů.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem ze 4. července 1932 nevyhověl okr. úřad v Mostě na základě ustanovení 1. odst. § 23 zák. o tisku ze 17. prosince 1862 č. 6 ř. z. z r. 1863 st-lově žádosti o povolení k pouličnímu prodeji časopisu »Internationale« v obvodu města M.

Zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím nevyhověl odvolání podanému proti uvedenému výměru, a to proto, že vzhledem k ustanovení 1. odst.

§ 23 cit. zák. o tisku, podle něhož choditi se spisy tištěnými po domech, vyvolávati, rozdávati a prodávati je mimo místnosti řádně k tomu ustanovené jest zakázáno, nelze nějaké povolení k pouličnímu prodeji tiskopisů vůbec uděliti.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí bylo vydáno v roce 1932, tedy před účinností zák. z 10. července 1933 č. 126 Sb., kterým byly změněny a doplněny zákony tiskové, zejména také sporné ustanovení § 23 tisk. zák. ze 17. prosince 1862 č. 6 ř. z. z r. 1863; nelze proto v konkrétním případě přihlédnouti k ustanovením zák. č. 126/1933 Sb., nýbrž musí býti sporná věc posuzována jen podle znění 1. odst. § 23 tisk. zák. č. 6/1863 ř. z.

Text tohoto odstavce ve znění podle tehdejších předpisů autentickém jest tento: »Das Hausieren mit Druckschriften, das Ausrufen, Verteilen und Feilbieten derselben ausserhalb der hiezu ordnungsmässig bestimmten Lokalitäten und das Sammeln von Pränumeranten oder Subskribenten durch Personen, welche nicht mit einem hiezu von der Sicherheitsbehörde besonders ausgestellten Erlaubnisscheine versehen sind, ist verboten.«

Z tohoto znění plyne, že choditi s tiskopisy po domech je zakázáno bezvýjimečně, vyvolávati, rozdávati a prodávati tiskopisy je zakázáno mimo místnosti k tomu řádně stanovené, takže prodej tiskopisů na ulici je zcela zakázán, a sbírání předplatitelů a upisovatelů je dovoleno jen, jsou-li sběratelé osoby, které mají k tomu zvláštní povolení bezpečnostního úřadu, jinak je sbírání předplatitelů a upisovatelů zakázáno. Podle toho, t. zv. kolportáž je bezvýjimečně zakázána (srov. Liszt, Lehrbuch des österr. Pressrechts 1878, str. 105 násl., Storch, čl. »Pressrecht« v Mischler-Ulbrichově »Österr. Staatswörterbuch«).

Správnost tohoto výkladu potvrzuje ustanovení 2. odst. § 3 tisk. zák., podle něhož spisy vydané vlastním nákladem lze prodávati jen v obydlí vydavatele nebo v jiné místnosti jedině k tomu určené, dále ustanovení odst. 5 § 3 tisk. zák. v souvislosti s ustanovením § 2 zák. z 9. července 1894 č. 161 ř. z., podle něhož povolení k prodeji tuzemských periodických tiskopisů lze uděliti jen pro místnost úřadu oznámenou a k prodeji určenou; správnost výkladu toho plyne též z ustanovení § 12 instrukce k tisk. zák., jež zná jen povolení pro sběratele předplatitelů a upisovatelů, nikoli však povolení k provozování volné kolportáže. Konečně sluší poukázati na cís. nař. z 11. srpna 1914 č. 215 ř. z., kterým byla vláda zmocněna povolovati vyvolávání, rozdělování a prodej (kolportáž) zvláštních vydání periodických tiskopisů se zprávami, které souvisejí s válečnými událostmi a podle stávajících předpisů vůbec smějí býti uveřejňovány, vázati povolení na podmínky, jakož i upraviti provozování kolportáže. Právě vydání tohoto zák. ustanovení potvrzuje správnost výkladu 1. odst. § 23 tisk. zák., jak byl výše podán.

Na tomto právním stavu nebylo nic změněno ani ustanovením § 113 odst. 1 věty 1 úst. listiny, podle něhož »svoboda tisku .... je zabezpečena«, když úst. listina, nepodávajíc sama bližšího výkladu pojmu »svobody tisku« (nehledíc k ustanovení § 113 odst. 1 věty 2 úst. list. o předběžné censuře), ponechává bližší určení obsahu této »svobody« normám jiným.

V konkrétním případě odepřel úřad I. stolice výměrem ze 4. července 1932 uděliti st-li povolení k pouličnímu prodeji časopisu »Internationale«. Jestliže žal. úřad tento výměr nař. rozhodnutím potvrdil, vysloviv, že vzhledem k ustanovení 1. odst. § 23 tisk. zák. č. 6/1863 ř. z. povolení k pouličnímu prodeji tiskopisů vůbec uděliti nelze, jednal ve shodě se zákonem.

Č. 11.311.

Učitelstvo: * Přídavky poskytnuté učitelům veřejných škol národních ve smyslu § 9 zák. č. 48/1914 z. z. mor. jsou služebním příjmem podle § 55 zák. č. 62/1869 ř. z. Rozhodovati spory o tyto přídavky přísluší úřadům, zřízeným pro dozor na školy.

(Nález ze dne 28. května 1934 č. 10.813.)

Věc: Jan F. a spol. v H. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o uhelný přídavek města Brna.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Podáním z 5. května 1925 žádali st-lé, učitelé na škole v H., kterážto obec byla v r. 1919 přivtělena k městu Brnu, městský výbor školní tamže, aby přikázal radě jmenovaného města, by jim vyplatila t. zv. »uhelný přídavek«, který zastupitelstvo města Brna usnesením z 28. ledna 1921 povolilo učitelským osobám na brněnských školách obecných.

Městská rada brněnská, jíž tato žádost byla postoupena, vrátila ji přípisem z 25. září 1925 podotknuvši, že o t. zv. uhelném přídavku rozhodlo zastupitelstvo města Brna dne 20. ledna 1922 a 13. března 1925 zamítavě. Ježto st-lé přes to trvali na výplatě tohoto přídavku postoupen spor městskému výboru školnímu pro německé školy v Brně, který výměrem z 22. prosince 1925 rozhodl, že st-lům tento přídavek přísluší. Rozhodnutí jest odůvodněno v podstatě ustanovením § 9 zák. z 15. července 1914 č. 48 z. z. mor., podle něhož musí býti povoleny přídavky pro všechny školy všem učitelům ve stejné výši.

K odvolání podanému městem Brnem zrušila zšr v Brně výnosem z 25. ledna 1928 v odpor vzatý výrok měst. škol. výboru pro nepříslušnost a odůvodnila své stanovisko poukazem k tomu, že »§ 9 zák. z 15. července 1914 č. 48 z. z. mor., mluvě o přídavcích, jež obecní zastupitelstvo povolilo učitelům na školách své obce školní, má nesporně na mysli trvalé příspěvky, kdežto zde jde o přídavek povolený toliko jednou pro vždy. Měst. škol. výbor sice neuvádí zákonné ustanovení, z něhož vyvozuje své oprávnění rozhodovati o sporné věci, než učinil tak asi na základě § 55 bodu 3 ř. zák. škol. V tomto jest však řeč o učitelských příjmech podle zákona, tedy o pravidelných peněžních částkách, jež přísluší učitelstvu. Ale zmíněný přídavek uhelný povolený učitelstvu v Brně jednou pro vždy není pravidelným příjmem a také žádným příjmem podle zákona«.

Do tohoto rozhodnutí vznesli st-lé odvolání z 20. února 1928 dovozujíce příslušnost školských úřadů k rozhodování, a poukazujíce na to, že